

ket tilpasning til to forskellige hjem. Denne tryghed for børn afhænger af forældrenes evne til at rumme børnenes mishag, kritik og glæde ved dem selv og ved den anden part. Børn kan således være meget hurtige til at lukke af, hvis de oplever, at der er dårlige signaler, når de udtrykker sig, hvilket ikke er fremmende for den følelsesmæssige udvikling.

Det er en erfaring fra den børnesagkyndige praksis, at nogle ”delebørn” kan have en høj grad af skintilpasning, føle sig rodløse og mangle en primær tilknytning.

En deleordning stiller endvidere store krav til forældrenes evne til løbende at samarbejde helt ned på detailniveau – f.eks. at samarbejde om barnets hårlængde, sengetid mv. Det kan i den forbindelse anføres, at de fleste forældre, der evner et sådant meget tæt og løbende samarbejde, formentlig sjældent vil have brug for en afgørelse om samvær, idet disse forældre typisk vil kunne aftale dette uden myndighedernes indblanding.

Endelig stiller sådanne samvørsordninger store krav til forældrenes og myndighedernes lydhørhed, idet de fleste børn i loyalitet vil sige, at de vil være hos deres forældre lige meget. Det kan således være svært – alt efter barnets alder – at forstå rækkevidden eller oversættelsen af det børn siger.

Et flertal i udvalget på 13 medlemmer mener, at samvørsordninger, hvor barnet opholder sig halvdel af tiden hos samvørsforælderen kræver et meget tæt og løbende samarbejde mellem forældrene for at kunne fungere til bedste for barnet. Ordninger af denne karakter kræver endvidere særlig lydhørhed over for barnet og åbenhed for en løbende og smidig tilpasning i takt med, at barnets alder og livssituation ændrer sig. På denne baggrund finder flertallet, at der bør foreligge tungtvejende argumenter for, at der åbnes adgang til, at myndigheder kan fastsætte sådanne samvørsordninger mod den ene forælders protest.

Ordninger, der indebærer, at barnet opholder sig ligeligt hos forældrene, indebærer vanskelige grænse-udfordringer i forhold til forældrenes beslutningsbeføjelser, og at barnet risikerer at befinde sig i et stadigt konfliktfelt, hvor selv helt dagligdags beslutninger vedrørende barnet vanskeligt lader sig realisere.

Flertallet mener, at barnets følelsesmæssige behov og udprægede loyalitet over for forældrene kan tilgodeses i de nuværende udvidede samvørsordninger samtidig med, at der med sådanne ordninger fortsat er den nødvendige forudsigelighed omkring forældrenes beslutningsbeføjelser.

Flertallets opfattelse er således, at sådanne lige ordninger fortsat alene bør hvile på aftaler mellem forældrene.

Et mindretal på 2 medlemmer mener, at spørgsmålet om, hvorvidt en specifik ordning fungerer for barnet og dets forældre afhænger blandt andet af barnets alder, forældrenes boliger i forhold til hinanden, barnets institutioner, skole, fritidsinteresser og kammerater og forældrenes samarbejdsvilje.

For at kunne tilgodese barnets bedste i den konkrete sag om forældremyndighed, bopæl og samvær, der kommer til behandling ved domstolene og i statsforvaltningerne, er det efter mindretallets opfattelse af stor betydning, at domstolene og statsforvaltningerne ikke er indskrænket i deres muligheder for at finde den specifikke løsning, der passer netop til det pågældende barn i dets bestemte familiemæssige situation.

I den konkrete sagsbehandling finder mindretallet, at det er af afgørende betydning ikke at være afskåret fra at fastsætte en ordning, hvorefter barnet bor 7 dage hos bopælsforælderen og 7 dage hos samvørsforælderen, hvis det viser sig, at dette er den rigtige løsning i netop dette tilfælde. Hvis domstolene skal tage stilling til en sag om ophævelse af den fælles forældremyndighed i et tilfælde, hvor der hidtil har været aftalt fælles forældremyndighed og en 7/7 ordning, og der skal træffes en midlertidig afgørelse under sagsbehandlingen, kan det også være hensigtsmæssigt at have muligheden for at opretholde status quo, hvis det er til barnets bedste. Det samme gælder i statsforvaltningen under en sag om ændring af en 7/7 ordning, hvis der er det samme behov for at opretholde status quo under sagsbehandlingen.

Der henvises til betænkningens afsnit 6.4.3.

4.5.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggendes overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggende er enig med udvalgets mindretal i, at det er af afgørende betydning, at domstolene og statsforvaltningerne i den konkrete sagsbehandling ikke er afskåret fra at fastsætte en deleordning, hvis dette må anses for at være bedst for barnet i den konkrete situation. Ministeriet har derfor fundet, at det skal være muligt for myndighederne at fastsætte samvørsordninger, hvor barnet opholder sig 7 dage hos bopælsforælderen og 7 dage hos samvørsforælderen.

F.eks. bør der kunne fastsættes en deleordning, hvor barnet i en årrække har boet sammen med forældrene frem til samlivsophævelsen, og der i umiddelbar forlængelse heraf anmodes om mest muligt samvær, eller